

Eerder verschenen:

STARFELL – DE ZOEKTOCHT NAAR AFGELOPEN DINSDAG,

ISBN 978 90 483 1846 9

STARFELL

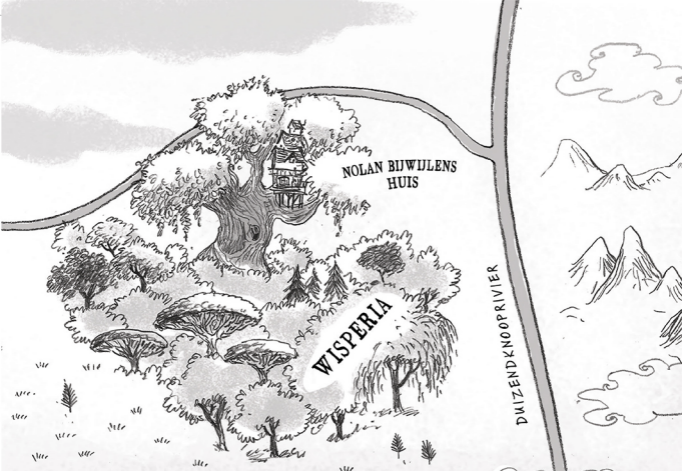
MIST VAN
MITLAIRE

SCHADUW-WATERVAL

MEER
VAN DE
ONDODEN

NEDERFELL

Rivier va

NOLAN BIJWILENS
HUIS

WISPERIA

DUIZENDKNOOPRIVIER

ier van de Laatste Ademtocht

1

Bladpost

Beste Willow,

Als je dit leest, ben ik al weg. Mijn experimenten met de kruisbestuiving van een geheugenbloem en wat monsters van de Grote Wisperiaboom zijn geslaagd. Ik kan je tot mijn blijdschap vertellen dat ik nu tien minuten in de toekomst kan kijken. Helaas heb ik zjuist gezien dat mijn ontvoerders ELK MOMENT voor de deur kunnen staan. Ik kan dus niet eens meer een kopje thee drinken voordat ik deze brief per bladpost verstuur.

Ik had ooit een schommeltouw waarmee ik had kunnen ontsnappen, maar het babydraakje, Floss,

heeft het bij zijn laatste bezoekje tijdens een nogal onfortuinlijke hoestbui per ongeluk in de as gelegd. Dus ik vrees dat de kapers me binnenkort zullen inhalen. (Over zeven minuten en drieëndertig seconden, om precies te zijn.)

Mijn pogingen om contact te leggen met de wolkendraken via de peperboom zijn niet geheel volgens plan verlopen... Dus ik dacht: ik stuur jou een briefje om te vragen of je me heel misschien zou kunnen redden. En zou je ook even bij Harold willen kijken zolang ik gegijzeld word? Hij is nogal eenzaam als ik er niet ben. Al is hij prima in staat om zelf voor zijn eten te zorgen.

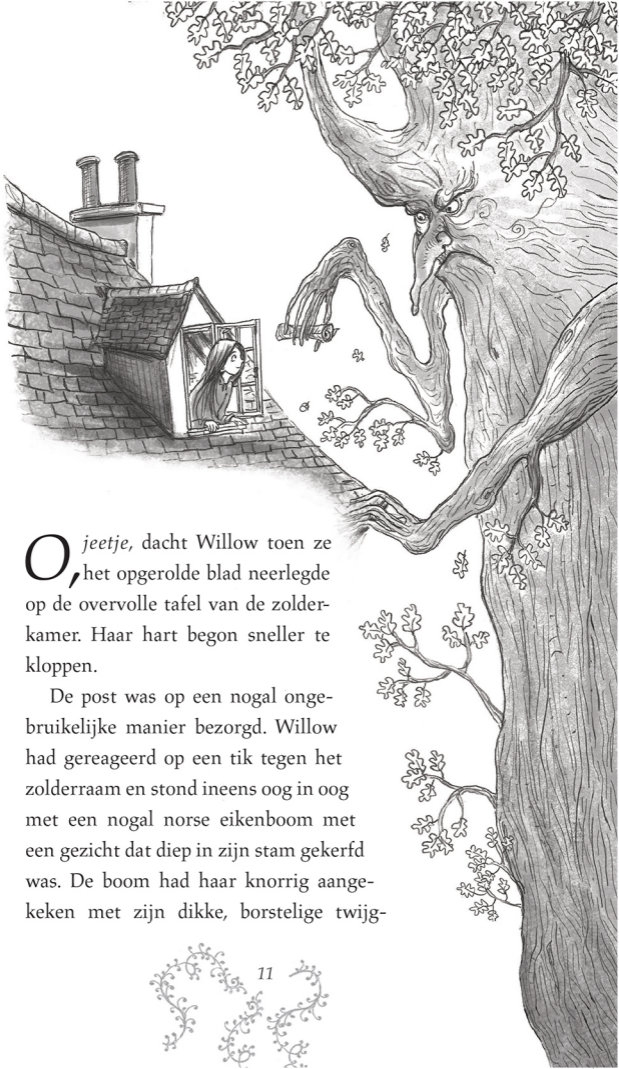
Ik hoop dat het verder goed gaat met je. De appeltaartbloemen bloeien weer en die doen me altijd zo aan jou denken...

Ik moet ervandoor!

Je vriend,

Nolan Bijwijlen

Ojeetje, dacht Willow toen ze het opgerolde blad neerlegde op de overvolle tafel van de zolderkamer. Haar hart begon sneller te kloppen.

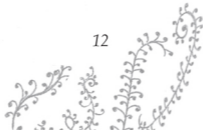
De post was op een nogal ongebruikelijke manier bezorgd. Willow had gereageerd op een tik tegen het zolderraam en stond ineens oog in oog met een nogal norse eikenboom met een gezicht dat diep in zijn stam gekerfd was. De boom had haar knorrig aangekeken met zijn dikke, borstelige twijg-

wenkbrauwen, knoestogen en een grimmige inkerving als mond. Hij had een geërgerd en hijgend gepuf laten horen toen hij de bladbrief overhandigde. En na een laatste, vernietigende blik die haar tot diep in haar ziel raakte, was hij hevig mopperend terug gesjokt naar zijn gebruikelijke plekje naast de tuinmuur. Hij klaagde vooral dat hij zo ruw was gewekt uit een heerlijk slaapje van *tweehonderd jaar* en bromde dat hij **VOORAL GEEN** postbode was, potdorie-nog-eens-aan-toe. Er liep een lang spoor van eikels over de grond achter hem aan.

Willow wist niet eens dat bomen konden bewegen, laat staan dat ze konden *mopperen* of *post* konden *bezorgen*. Maar nog voordat ze de bladbrief had gelezen, had ze goed gegokt dat het iets te maken moest hebben met de verledenziener, Nolan Bijwijlen, en zijn zeldzame gave om gebruik te maken van de verborgen magie van planten. Willow was inmiddels al aardig gewend geraakt aan rare dingen en gebeurtenissen. Maar zelfs zij moest toegeven dat ze hier toch wel versted van stond.

Daar was ze overigens niet de enige in. Ook haar beste vriend, Oswin, vond het maar een vreemde bezoeker. Oswin leek behoorlijk op een kat maar was in werkelijkheid een kobold – een soort monster. Meestal

woonde hij onder haar bed. Maar op dit moment klonk zijn paniekerige gejammer vanuit de grote, blauwe kachel in de hoek van de kamer, waar hij zich onmiddellijk in verstopt had toen Willow ging kijken wie er op haar raam had geklopt.

‘O, NEE! O, goeie grutjes! Tante Osbertha, wat is dit in vreetsnaam?’ (Kobolds horen regelmatig uitdrukkingen of gezegden vanaf hun plekje onder een bed of op een andere verstopplaats, maar ze verstaan niet altijd alles even goed of gooien dingen door elkaar.)

Willow negeerde Oswin – wat voor haar eigen gemoedsrust soms het beste was wat ze kon doen – en ademde diep in. Ze probeerde Bijwijlen op te roepen en hem zo uit de klauwen van zijn ontvoerders te bevrijden. Had hij nou maar gezegd om wie het ging! In opperste concentratie kneep ze haar ogen samen en smeekte stilletjes dat haar magie zou doen wat ze moest doen. Al had zo’n smeekbede de laatste tijd maar weinig nut, als ze heel eerlijk was.

De geconcentreerde uitdrukking op haar gezicht zag er in Oswins ogen heel anders uit. Hij begon te gniffelen achter een pluizige, groene poot. **‘Je ziet eruit assof je naar de plee moet.’**

Ook dat negeerde Willow. Haar hart ging tekeer, maar hoe erg ze ook haar best deed, haar handen bleven leeg. Het leek erop dat ze haar vriend niet kon vinden...

Wat nogal onfortuinlijk was, want Willows magische gave was juist dat ze dingen kon vinden die waren zoekgeraakt. Dingen als schoenen en sokken, en onlangs zelfs een hele verloren dag. Die was gestolen door de Broeders van Wol met behulp van een duizend jaar oude toverspreuk. Met hulp van haar vrienden, onder wie Nolan Bijwijlen zelf en Moreg Vaine, de machtigste heks van heel Starfell, was het Willow gelukt om de dag terug te krijgen.

Maar ze had nooit eerder geprobeerd een vermiste *persoon* terug te vinden. Het enige wat daar ook maar een beetje bij in de buurt kwam, was die keer dat ze Oswin had 'gevonden'. Ze had hem een paar jaar geleden uit de kachel van een van de burens vandaan gehaald en was daarna eigenlijk nooit meer van hem afgekomen.

Willow zuchtte en schonk Oswin toen een fronsende blik. 'Het doet er niet toe hoe ik eruitzie. Nolan Bijwijlen is ontvoerd!'

Oswin zat meteen rechtop en blies een wolk stof uit die blauw was van de kolen. Zijn limoengroene vacht verschoot onmiddellijk van kleur en werd feloranje – een van de bijwerkingen van zijn koboldgenen. Hij knipperde een paar keer met ogen zo groot als lampen en drukte zijn oren plat tegen zijn kop van schrik. **'Watte? Werrom is-ie ontvoerd?'**

Willow schudde haar hoofd. 'Ik weet het niet! Mis-

schien heeft hij wel iemand boos gemaakt of zo?’

De kobold haalde een van zijn langharige schouders op. Het was heel goed denkbaar dat Nolan Bijwijlen iemand boos had gemaakt.

Niet dat hij daar veel aan kon doen. Als verledenziener (ofwel een *oublier*, om de officiële term te gebruiken) kreeg Bijwijlen visioenen van andermans herinneringen zodra hij in de buurt was. Ook van gênante dingen. Alsof dat nog niet erg genoeg was, flapte hij die geheimen er altijd hardop uit. Hij wist nooit wat er gebeurde op het moment dat de herinneringen hem overspoelden, dus hij kon het ook niet tegenhouden. Maar ja, sommige mensen konden daar nogal kwaad om worden... *Moordzuchtig* zelfs, als je de verhalen mocht geloven over wat er in al die jaren met diverse verledenzieners is gebeurd.

En daar had je dus ook het probleem, dacht Willow: Nolan Bijwijlen zou door zo’n beetje iedereen kunnen zijn meegenomen.

Ze keek weer naar de bladbrief alsof ze hoopte dat die haar nog *iets* kon vertellen, wat dan ook. Maar afgezien van een vlek die een beetje op een bloem leek, daar waar de inkt naast de naam een beetje was uitgeveegd, viel er niets te ontdekken. Willow zuchtte en ijsbeerde over de stoffige zoldervloer. Ze liet een spoor van sokafdrukken achter. Even later probeerde ze haar magie opnieuw te gebruiken, in de hoop dat die deze keer *wel* zou werken.

Maar het zat haar de laatste tijd niet mee.

Geheel ongevraagd hoorde ze de stem van haar zus Camelia door haar gedachten galmen. 'Nou, *ik* heb het anders nog *nooit* gehad dat ik mijn magie niet kon gebruiken, zelfs niet die ene keer toen ik ronkelkoorts had en bijna op mijn sterfbed lag. Maar volgens mij is het gewoon veel moeilijker om een *echt krachtige gave* te verliezen. Misschien was jouw gave wel zo zwak, Willow, dat je maar één keer flink hoefde te niezen om hem kwijt te raken.'

Willow ademde diep in en dwong die irritante stem van haar zus uit haar gedachten. Ze was er vrij zeker van dat magische gaven niet konden verdwijnen door te niezen.

Redelijk zeker.

'Concentreer je nou, Willow,' zei ze hardop en ze probeerde haar vriend voor zich te zien met zijn wilde bos wit haar, zijn magere lijf en kleren met allemaal verschillende zakjes vol bijzondere plantjes. Ze probeerde hem uit alle macht te vinden, maar er gebeurde niets.

Dat wil zeggen... er gebeurde wel *iets*.

Maar dat was niet helemaal waar ze op had gehoopt. Het begon met een nogal luide *plop* en het bekende gemmer van een zekere kobold.

'O, nee!' riep Oswin uit. **'O, goeie GRUTTEN, werrrom heppie me toch verdoemd om**

bij een stel heksels te wonen! Hij schoot uit de kachel en dook rechtstreeks de van geitenhaar in elkaar geflans- te en veelvuldig gerepareerde harige reistas vlak bij Willows voeten in. De tas begon meteen te bibberen.

Willow sloot haar ogen en durfde niet te kijken. Al duurde het niet lang voordat ze het *hoorde*.

Weer klonk er een luide *plop*, gevolgd door een nog luidere brul van haar moeder, die beneden was.

‘WILLOW MOS! WAT HEB IK GEZEGD OVER HET GEBRUIKEN VAN MAGIE ZOLANG JE NOG NIET HERSTELD BENT?’

Willow slikte. ‘Ehm... dat ik dat niet moet doen?’ mompelde ze, terwijl ze met tegenzin één oog opende. Meteen verbleekte ze. Het grootste gedeelte van de zol- der ontbrak. Alleen de vloerplank waar zij op stonden was er nog.

De rest was verdwenen.

In de keuken een verdieping lager starden haar moe- der en haar oudste zus, Viola, haar aan met precies dezelf- de WOEDENDE uitdrukking op hun gezicht.

‘Ik, eh... hmm... Sorry, mama,’ stamelde Willow.

Nu was dit al erg, maar alles zou zeer binnenkort nog een heel stuk erger worden.

Viola fronste haar wenkbrauwen en keek naar de lege stoel naast haar. Ze zag lijkkleek. ‘W-waar is Camelia?’

Willow kneep een van haar ogen dicht, bang om te

zien wat er ongetwijfeld zou gaan gebeuren. Haar moeder keek met een verwijtende blik van de lege stoel weer omhoog naar Willow. Ze perste haar lippen op elkaar tot een dun streepje. 'Ik hoop voor je dat je je zus niet hebt laten verdwijnen. *Niet alweer.*'

Willow beet op haar lip en wisselde een blik vol medelijden met Oswin, wiens oogjes angstig opkeken vanuit de tas.

'O, nee...'

